

KRAJSKÝ ÚŘAD JIHOMORAVSKÉHO KRAJE

Odbor dopravy

Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

Č. j.: JMK 78794/2025

Sp. zn.: S-JMK 129417/2024/OD/Šv

Brno 28.05.2025

ROZHODNUTÍ

Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor dopravy, jako věcně a místně příslušný odvolací orgán (dále též jen „odvolací orgán“) dle § 67 odst. 1 písm. a) zák. č. 129/2000 Sb., o krajích a § 89 odst. 1 a § 178 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodl ve věci odvolání, které podal obviněný z přestupku [REDAKCE]

[REDAKCE] (dále též jen „obviněný“), proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností, ze dne 24.05.2022, čj. ODSČ-71209/21-64

t a k t o:

Dle ust. § 90 odst. 5 správního řádu se odvolání obviněného proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností, ze dne 24.05.2022, čj. ODSČ-71209/21-64

z a m í t á

a rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností, ze dne 24.05.2022, čj. ODSČ-71209/21-64

se potvrzuje.

Odůvodnění

Rozhodnutím Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností, ze dne 24.05.2022, čj. ODSČ-71209/21-64 byl obviněný uznán vinným tím, že jako řidič motorového vozidla se neřídil dopravními značkami na účelové pozemní komunikaci na parkovišti v Brně, v blízkosti adresy třída Generála Píky 9, když neoprávněně vjel na vodorovnou dopravní značku V13 „Šikmé rovnoběžné čáry“,

1. Dne 24.03.2021 v 18:34 hod., vozidlem tov. zn. Alfa Romeo, RZ [REDAKCE]
2. Dne 29.03.2021 v 15:44 hod., vozidlem tov. zn. Alfa Romeo, RZ [REDAKCE]
3. Dne 07.04.2021 v 17:24 hod., vozidlem tov. zn. BMW, RZ [REDAKCE]
4. Dne 12.04.2021 v 16:55 hod., vozidlem tov. zn. BMW, RZ [REDAKCE]
5. Dne 13.04.2021 v 16:36 hod., vozidlem tov. zn. BMW, RZ [REDAKCE]
6. Dne 14.04.2021 v 15:25 hod., vozidlem tov. zn. BMW, RZ [REDAKCE]
7. Dne 15.04.2021 v 16:40 hod., vozidlem tov. zn. Alfa Romeo, RZ [REDAKCE]

8. Dne 21.04.2021 v 18:20 hod., vozidlem tov. zn. BMW, RZ [REDAKCE]

Uvedeným jednáním porušil ust. § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Tím se z nedbalosti dopustil přestupků dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Proto mu byla podle ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu v souladu s ust. § 35 a násl. zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) uložena pokuta v částce 2 250,- Kč. Povinnost uhradit náklady řízení podle ust. § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a podle ust. § 6 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů, obviněnému uložena nebyla, neboť náklady řízení již byly uloženy v řízení vedeném pod sp. zn. ODSČ-70426/21-RO/PŘ. Splatnost pokuty byla stanovena do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Řízení o přestupku ze dne 03.06.2021, který měl obviněný spáchat v 15:54 hod., vozidlem tov. zn. Alfa Romeo, RZ [REDAKCE], bylo zastaveno, neboť jeho spáchání nebylo obviněnému prokázáno.

Napadené rozhodnutí bylo obviněnému oznámeno doručením fikcí dne 06.06.2022. Proti tomuto rozhodnutí se obviněný odvolal podáním doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 21.06.2022, tj. řádně – jako osoba oprávněná [ust. § 96 odst. 1 písm. a) ZOP ve spojení s ust. § 31 správního řádu] a včas (ust. § 83 odst. 1 správního řádu). Odvolací orgán konstatuje, že odvolání bylo podáno oprávněnou osobou, v zákonné lhůtě a prostřednictvím správního orgánu, který napadené rozhodnutí vydal. Původní podání, učiněné prostřednictvím nepodepsaného emailu, bylo potvrzeno písemným podáním ze dne 22.06.2022.

Správní orgán I. stupně o odvolání, které vyhodnotil jako včasné, sám nerozhodnul, a proto ho včetně spisového materiálu v souladu s ust. § 88 odst. 1 správního řádu předal spolu se svým stanoviskem k odvolání Krajskému úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy, jako odvolacímu orgánu (dále též jen „odvolací orgán“).

Odvolací orgán konstatuje, že odvolání nesplňovalo zákonné náležitosti dle ust. § 82 odst. 2 a § 37 odst. 2 správního řádu, konkrétně z odvolání nebylo zřejmé, v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. S ohledem na názor, vyslovený Krajským soudem v Brně v judikátu č. j. 33 A 54/2022-43 ze dne 26.03.2024, odvolací orgán vyzval obviněného k doplnění odvolání. Výzva ze dne 23.04.2024, aby obviněný blanketní odvolání doplnil ve lhůtě pěti dnů od jejího doručení, byla obviněnému doručena fikcí na adresu trvalého pobytu dne 09.05.2024. Odvolání bylo doplněno nejdříve prostřednictvím emailu bez zaručeného elektronického podpisu, který byl následně doplněn písemným podáním ze dne 27.05.2024.

V odvolání obviněný uvádí, že odpovědnost za přestupky již měla zaniknout, že ve věci mělo být vedeno společné řízení s dalšími přestupky, že měly být použity nepřípustné důkazy a že není stanoveno najisto, zda se přestupků dopustil právě on. Dále má absentovat formální i materiální znak přestupku, neměly být hodnoceny polehčující okolnosti ve prospěch obviněného a na závěr obviněný uvádí, že se cítí být správními orgány šikanován.

Dle ust. § 82 odst. 2 věta 2. správního řádu: „Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí.“ Obviněný tedy napadá rozhodnutí v plném rozsahu.

Podle § 98 odst. 1 ZOP odvolací správní orgán přezkoumává napadené rozhodnutí v plném rozsahu. Odvolací orgán tedy přistoupil k přezkoumání napadeného rozhodnutí v plném rozsahu, a přezkoumal

nejen zákonnost rozhodnutí, ale též jeho správnost. Podle § 89 odst. 2 věta třetí správního řádu k vadám, které nemohou mít vliv na zákonnost nebo správnost napadeného rozhodnutí, se nepřihlíží.

Nejprve se odvolací orgán zabývá tím, zda je napadené rozhodnutí vůbec způsobilé odvolacího přezkumu, tj. přezkoumatelné. Za nepřezkoumatelné je třeba považovat rozhodnutí, které je nesrozumitelné např. pro vnitřní rozpornost, neurčitost nebo nejednoznačnost nebo které trpí nedostatkem důvodů. Takovým je rozhodnutí, které má nedostatky ve skutkových zjištěních proto, že rozhodovací důvody jsou opřeny o nezjišťované skutečnosti, o skutečnosti, které nemají oporu v podkladech nebo zjištěné postupem v rozporu s právními předpisy. Za neodůvodněné je pak také možno považovat rozhodnutí, z jehož odůvodnění ani ve spojení s obsahem spisu není zřejmé, jakými úvahami se při hodnocení podkladů rozhodující orgán řídil, jak jednotlivé podklady vyhodnotil, jak vyřešil rozpory mezi nimi a jak uvážil o námitkách účastníka řízení (např. i proč neprovedl jím navržené důkazy), proč právní argumentaci účastníka řízení považoval za nedůvodnou a námitky za liché, mylné nebo vyvrácené, čím byla naplněna zákonná kritéria nebo pokud by spis obsahoval protichůdná sdělení a z rozhodnutí by nebylo zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč.

V těchto směrech tedy napadené rozhodnutí podle přesvědčení odvolacího orgánu vadami netrpí. Je z něho patrné, o čem a jak bylo rozhodnuto a v odůvodnění jsou vyloženy úvahy, na kterých své rozhodnutí prvoinstanční orgán založil.

Řízení o přestupcích bylo zahájeno dne 23.08.2021 doručením oznámení o zahájení řízení obviněnému, spolu s předvoláním k ústnímu jednání. Současně byl obviněný také poučen o svých procesních právech a povinnostech. Spis byl doplněn o mapové podklady. K nařízenému ústnímu jednání se obviněný bez řádné omluvy nedostavil, a to tak bylo provedeno v jeho nepřítomnosti. Na jednání bylo provedeno dokazování správním spisem, včetně přehrání videozáznamů – protokol z jednání pak obsahuje jejich rozbor. Možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, měl obviněný na závěr ústního jednání. Dne 07.10.2021 bylo správním orgánem I. stupně vydáno rozhodnutí ve věci, proti kterému se obviněný odvolal. Toto rozhodnutí bylo zrušeno odvolacím orgánem, neboť jeden ze spáchaných přestupků nebyl obviněnému prokázán. Dne 24.11.2021 se obviněný dostavil nahlédnout do spisu, a pořídil si jeho kopii. Dne 24.05.2022 pak správní orgán I. stupně vydal nové rozhodnutí, proti kterému se obviněný opět odvolal.

Odvolání obviněného bylo zamítnuto rozhodnutím č. j.: 118151/2022 ze dne 10.08.2022. Proti tomuto rozhodnutí podal obviněný správní žalobu, přičemž Krajský soud v Brně rozsudkem č. j. 33 A 54/2022-43 ze dne 26.03.2024 napadené rozhodnutí zrušil, s odůvodněním, že mělo být procesní chybou, když obviněný nebyl vyzván k doplnění svého blanketního odvolání, s poukazem na jeho zjevné zneužívání práva v mnoha správních řízeních, která jsou s ním vedeny. S ohledem na názor krajského soudu, odvolací orgán po vrácení věci k novému projednání vyzval obviněného k doplnění blanketního odvolání. Obviněný na tuto výzvu reagoval, byť až po uplynutí určené lhůty, přičemž vznesené odvolací námitky jsou v zásadě totožné s těmi, které uváděl v dříve podané správní žalobě.

Dne 31.05.2024 vydal zdejší správní orgán rozhodnutí č. j. JMK 75620/2024, sp. zn. 170224/2022/OD/Šv, kterým podané odvolání zamítnul a napadené rozhodnutí potvrdil, resp. jej změnil, a to v otázce uložení pokuty a nákladů řízení. Krajský soud v Brně toto rozhodnutí rozsudkem č. j. 34 A 20/2024-48 ze dne 28.03.2025 zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k novému projednání. **Krajský soud tvrdil, že mají být vedeny společné řízení o přestupcích provozovatele vozidla, zpochybnil oprávnění obecní policie pořizovat obrazové záznamy při plnění jejich úkolů dle ust. § 24b zákona o obecní policii a také měl výhrady vůči změně rozhodnutí v neprospěch obviněného.** Odvolací orgán tak o podaném odvolání po vrácení věci soudem bude rozhodovat již po třetí.

Vzhledem k ust. § 41 soudního řádu správního, lhůty pro zánik odpovědnosti po dobu soudního řízení (od podání správní žaloby dne 27.10.2022 do nabytí právní moci rozsudku krajského soudu č. j. 33 A 54/2022-43 ze dne 26.03.2024 a následně od podání druhé žaloby dne 20.08.2024 do právní moci rozsudku krajského soudu č. j. 34 A 20/2024-48 ze dne 28.03.2025) neběžely – odpovědnost za žádný z projednávaných přestupků tak doposud nezanikla. Domněnka obviněného, že k tomu mělo dojít, je tak zjevně mylná.

Na tomto místě také odvolací orgán uvádí, že ačkoliv se stále domnívá, že změna rozhodnutí, kterou provedl v rozhodnutí ze dne 31.05.2024 č. j. JMK 75620/2024 byla, vzhledem ke skutkovým okolnostem případu, zcela oprávněná, v nyní vydávaném rozhodnutí prvostupňové rozhodnutí toliko potvrdil, i když byla uložena nižší než adekvátní pokuta a nebyly uloženy náklady řízení.

Obviněnému správní orgán I. stupně neuložil v napadeném rozhodnutí pokutu v maximální možné výši a povinnost uhradit náklady řízení, neboť spolu s nyní projednávanými přestupky měl s obviněným také vést i řízení o přestupku obviněného ze dne 03.03.2021, o kterém vydal samostatné rozhodnutí č. j.: ODSČ-70426/21-15 ze dne 25.01.2022 (sp. zn. ODSČ-70426/21-RO/PŘ). V rozhodnutí ze dne 25.01.2022 byla obviněnému za přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu (nepředložení řidičského průkazu na výzvu policisty) uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. V souladu se zásadou absorpce pak v nyní projednávaném rozhodnutí byla obviněnému uložena pokuta pouze ve výši 2 250 Kč.

Rozhodnutí Magistrátu města Brna č. j.: ODSČ-70426/21-15 ze dne 25.01.2022 ovšem také bylo zrušeno, a to rozsudkem Krajského soudu v Brně č. j.: 33 A 34/2022-46 ze dne 15.04.2024. Příklad se u krajského soudu nacházel déle než dva roky, během kterých došlo k obsáhlé novelizaci zákona o silničním provozu, a například zrovna nepředložení řidičského průkazu na výzvu policisty přestalo být přestupkem dle zákona o silničním provozu. Tato nová, pro obviněného příznivější právní úprava, účinná ode dne 01.01.2024, byla retroaktivně aplikována i na již vydané rozhodnutí, což vedlo ke zrušení jak rozhodnutí odvolacího orgánu, tak rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Tím také ale, dle odvolacího orgánu, odpadla překážka pro uložení obviněnému pokuty ve výši, která je za spáchání osmi přestupků přiměřená, stejně jako náhrady nákladů řízení.

Jelikož proti tomuto rozhodnutí bude téměř s jistotou znovu podána správní žaloba, a v závislosti na postupu krajského soudu, s vysokou mírou pravděpodobnosti věc bude projednána i u Nejvyššího správního soudu, pro jednoznačné vyřešení otázky o nutnosti vést společná řízení a oprávnění obecní policie, odvolacímu orgánu se jeví jako vhodné k řešení těchto dvou významných otázek nepřidávat i zvážení změny rozhodnutí v neprospěch obviněného za specifických okolností. Jen z tohoto důvodu také nebyla podána kasační stížnost vůči rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 34 A 20/2024-48 ze dne 28.03.2025, ale je vydáváno nové rozhodnutí ve věci.

Na tomto místě je také vhodné zmínit, že ostatní správní řízení, na které se obviněný odkazuje, s tvrzením, že snad mělo být o všech skutcích vedeno jedno společné řízení, se týkala přestupků, kterých se obviněný dopustil jakožto provozovatel vozidla (nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu), a nikoliv jako řidič (jak je tomu v nyní projednávaném případě). Řízení o takto odlišných skutcích sloučena být vůbec nemohou. Krajský soud v Brně své tvrzení o opaku nijak relevantně neodůvodnil.

Vedení společného řízení o přestupcích řidiče motorového vozidla a přestupcích provozovatele vozidla je vyloučeno už z jejich samotné podstaty. Společné řízení vedené s pachatelem více přestupků ve spojení s absorpční zásadou uplatňovanou při ukládání správních trestů obecně patří mezi ty nástroje správního

trestání, jejichž aplikace má vést nejen k rychlejšímu a efektivnějšímu rozhodování o souběžných přestupcích, ale také k mírnějšímu ukládání správních trestů za tato vícečetná porušení právních povinností. Vzhledem k výrazně odlišné právní úpravě přestupků provozovatele vozidla a „běžných“ přestupků, tyto cíle by v hypotetickém společném řízení nemohly být naplněny.

V případě přestupku provozovatele vozidla totiž provozovatel není sankcionován za to, že by se sám měl dopustit konkrétního přestupku v silničním provozu, ale za to, že nezajistil, aby s jeho vozidlem nedošlo k porušení povinností řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích. Pro přestupek provozovatele vozidla (upravený v § 125f, 125g a 125h zákona o silničním provozu) se nevyžaduje zavinění, je u něj speciálně zastropovaná horní hranice možné pokuty a provozovatel vozidla se odpovídá za přestupek může zprostit při naplnění speciálních liberačních důvodů. Podezření ze spáchání přestupku je také odloženo, jestliže provozovatel vozidla uhradí na výzvu určenou částku – už tato možnost je sama o sobě nekompatibilní s potencionálním vedením společného řízení a aplikací absorpční zásady.

Správní orgány se také před stíháním provozovatele musí pokusit dohledat osobu skutečného pachatele přestupku – řidiče, který má být za své protiprávní jednání postihnut především. Dohledání řidiče, a případné správní řízení s jeho osobu, přitom může klidně zabrat poměrně dlouhou dobu – což koneckonců reflektuje novelizace zákona, dle které se doba, po kterou se vedlo řízení o přestupku řidiče, nezapočítává do promlčecí doby u přestupku provozovatele vozidla. V případě, že by snad správní orgány měly vést společné řízení o přestupcích řidiče, spolu s přestupky provozovatele vozidla, o kterých hypoteticky v budoucnu mohou zahajovat řízení (s ohledem na to, jak dopadne řízení o přestupku řidiče), činnost správních orgánů by byla naprosto paralyzována. Koneckonců, aktuálně účinné znění zákona o silničním provozu v ust. § 125g odst. 5 zásadním způsobem omezuje i nutnost vedení společného řízení o přestupcích provozovatele vozidla – tato úprava je taktéž zcela nekompatibilní s přístupem k přestupkům řidiče.

Nakonec, vedení společného řízení o přestupcích řidiče a přestupcích provozovatele vozidla by uškodilo i samotnému provozovateli. Provozovatel vozidla sice za porušení zákona o silničním provozu jinou osobu, která řídí jeho vozidlo, může být ve finále deliktně odpovědný, ale vůči této osobě může provozovatel uplatnit regresní odpovědnost za jemu uloženou sankci. Pokud by provozovateli měl být uložen správní trest, ve kterém je zahrnuta jak pokuta za přestupek, kterého se dopustil jako řidič motorového vozidla, tak pokuta, která mu byla uložena jakožto provozovateli vozidla za přestupek dle ust. § 125f zákona o silničním provozu, o tuto možnost by přišel, neboť by výslednou částku nebylo možné rozumným způsobem rozdělit. Jelikož (zákonu dbalý) provozovatel vozidla samozřejmě ví, kdo konkrétně jeho vozidlo, a v jakou dobu řídil, jen se o tuto informaci nepodělil se správním orgánem, případně uvedenému řidiči nebylo možné spáchání přestupku prokázat, takto vedené společné řízení by nevedlo ke zmírnění dopadů potencionálně nepřiměřených správních trestů do právní sféry pachatele přestupku, ale naopak by jeho postavení zásadním způsobem zhoršilo.

Shrnutí – současná právní úprava vylučuje, aby o přestupcích řidiče a přestupcích provozovatele vozidla bylo vedeno společné řízení. Z toho důvodu ani nemůže být v rozporu se zákonem, že takové společné řízení vedeno nebylo. Za zmínku snad ještě stojí, že za účinnosti staré právní úpravy (kdy přestupky provozovatele vozidla byly ještě označovány za správní delikty) Nejvyšší správní soud výslovně vyloučil možnost v těchto věcech vést společné řízení (viz rozsudek NSS č. j. 1 As 301/2018-49). Koneckonců, i Krajský soud v Brně v rozsudku č. j. 33 A 13/2021-34, ze dne 24.10.2022 uvádí, že nezpochybňuje závěr žalovaného spočívající v tom, že projednání různých přestupků žalobce jednou jako provozovatele vozidla a jindy jako jeho řidiče nebylo na místě.

Doslovná citace „Aniž by krajský soud zpochybňoval samotný závěr žalovaného spočívající v tom, že projednání různých přestupků žalobce jednou jako provozovatele vozidla a jindy jako jeho řidiče nebylo na místě, musí být řádně zdůvodněn, což se nestalo... Bez ohledu na tuto skutečnost proto soud pouze nad rámec uvedeného dodává, že při posuzování zákonných podmínek pro obligatorní spojení různých přestupků ke společnému projednání nelze vycházet pouze z díkce ust. § 88 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za

přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, neboť musí být zohledněn také účel dotčené právní úpravy, a to nejen ve vazbě na odlišný způsob zahájení (vedení) řízení ve věci sbíhajících přestupků, ale také s ohledem na celkově odlišnou povahu právní odpovědnosti řidiče a provozovatele vozidla.“

Názor, vyslovený krajským soudem v rozsudku č. j. 34 A 20/2024-48 ze dne 28.03.2025 je tak nejen překvapivý, ale i v rozporu s předchozí rozhodovací praxí krajského soudu. V tuto chvíli tak existují na skutkově naprosto totožnou věc, dokonce i toho stejného pachatele, dva zcela odlišné názory dvou soudců Krajského soudu v Brně. Tím je také těžko předvídatelné, jak krajský soud rozhodne, až bude věc posuzovat znovu. Odvolací orgán samozřejmě stále zastává názor, že v případě přestupků řidiče a přestupků provozovatele vozidla společné řízení být vedeno nemůže.

Tento závěr podporuje i aktuálně platná právní úprava, obsažená v ust. § 125g zákona o silničním provozu – odst. 2 a 3 tohoto ustanovení oproti běžným přestupkům omezují běh promlčecí doby, odst. 4 vylučuje v případě přestupků provozovatele vozidla konání ústního jednání a odst. 5 výrazně omezuje podmínky pro vedení společného řízení. Názor krajského soudu v rozsudku č. j. 34 A 20/2024-48 ze dne 28.03.2025 tuto zákonnou úpravu, přijatou právě pro omezení rozsáhlých obstrukčních taktik, běžných v řízení o přestupcích provozovatelů vozidel, prakticky kompletně neguje, a to bez jakéhokoli pádného důvodu. Takový závěr je nepřijatelný.

Odvolací orgán v řízení neshledal pochybení, které by bylo důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Správní orgán I. stupně respektoval práva obviněného, která mu jako účastníkovi řízení o přestupku přísluší podle správního řádu a ZOP.

K přestupku ze dne 03.06.2021, který měl obviněný spáchat v 15:54 hod., vozidlem tov. zn. Alfa Romeo, RZ [REDAKCE], odvolací orgán uvádí, že bylo v souladu se zákonem zastaveno, neboť jeho spáchání nebylo obviněnému prokázáno – nebylo možné zjistit, zda vozidlo na uvedeném místě zaparkoval právě obviněný. Vzhledem k množství dalších projednávaných přestupků by provádění dodatečného dokazování ve věci bylo v rozporu se zásadou hospodárnosti.

V napadeném rozhodnutí správní orgán I. stupně tedy shledal, že zjištění skutkového stavu bylo natolik kvalitní, že o skutkovém stavu již neexistují žádné důvodné pochybnosti. S postupem správního orgánu I. stupně se odvolací orgán ztotožňuje.

Odvolací orgán tak může zkoumat soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy. V první řadě se odvolací orgán zabýval souladem prvoinstančního rozhodnutí s právními předpisy v otázce zjištění stavu věci. Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Po stránce skutkových zjištění bude tedy prvoinstanční rozhodnutí v souladu s právním předpisem, jestliže o stavu věci nebudou důvodné pochybnosti a bude zjištěn v rozsahu, který je nezbytný pro soulad úkonu správního orgánu s požadavky vyplývajícími ze základních zásad činnosti správního orgánu uvedenými v § 2 správního řádu. Přitom s ohledem na § 50 odst. 3 správního řádu musí správní orgán dostatečně (tj. tak, aby o nich nebyly důvodné pochybnosti) objasnit všechny okolnosti, které jsou rozhodné pro posouzení toho, zda došlo ke stíhanému skutku, zda je přestupkem a v případě, že ano, jakou má konkrétní závažnost, tedy zda a jaká za něj náleží sankce. Existenci a závažnost přestupku pochopitelně tvoří jak okolnosti jdoucí obviněnému z přestupku k tíži, tak okolnosti svědčící v jeho prospěch.

S obviněným bylo vedeno řízení pro přestupky dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se fyzická osoba dopustí tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.

Obviněnému je kladeno za vinu porušení ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, tedy porušení povinnosti účastníka provozu na pozemních komunikacích řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace. Ve výroku napadeného rozhodnutí pak správní orgán I. stupně konkretizuje porušenou povinnost, když uvádí nerespektování dopravní značky V13 – „Šikmé rovnoběžné čáry“, na kterou obviněný neoprávněně vjel.

Dle přílohy k vyhl. č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, značka šikmé rovnoběžné čáry vyznačuje plochu, do které je zakázáno vjíždět nebo nad ni nákladem zasahovat, pokud to není nutné k objíždění, odbočování na místo ležící mimo pozemní komunikaci nebo vjíždění na pozemní komunikaci z místa ležícího mimo pozemní komunikaci.

Aby bylo možné uznat obviněného vinným uvedeným přestupkem, muselo být v řízení bezpečně zjištěno, že obviněný jednak byl řidičem vozidla a jednak porušil ustanovení zákona o silničním provozu, v důsledku čehož spáchal přestupek kladený mu za vinu.

Tyto skutečnosti má odvolací orgán na základě podkladů obsažených ve spise a na základě dokazování, které provedl správní orgán I. stupně za prokázané. Identita řidiče ve všech osmi případech jednoznačně vyplývá z pořízených videozáznamů, na kterých je obviněný zachycen, jak se svým vozidlem zajíždí na výše zmíněnou dopravní značku, na které vozidlo zaparkuje, a následně vystoupí. Obličej obviněného je na videu dobře rozeznatelný, a spis také obsahuje videozáznam jeho jednání s městskými strážníky, kde je obviněný ztotožněn. O identitě řidiče tak není žádných pochyb, i když nebyl řidič zastížen zasahujícími strážníky přímo na místě.

K tvrzení obviněného, že úřední osoby nejsou způsobilé rozeznat totožnost osoby na videozáznamu, a k tomuto by měl být přibrán soudní znalec, se snad ani nemá smysl dále vyjadřovat. Předmětné videozáznamy byly provedeny jako důkaz v rámci ústního jednání dne 17.09.2021 (ke kterému se obviněný bez omluvy nedostavil), a také řádně vyhodnoceny, přičemž o identitě řidiče vzhledem k jejich obsahu není žádných pochyb. Koneckonců, **až proti tomuto rozhodnutí bude znovu podána správní žaloba**, soud se s obsahem videozáznamů jistě seznámí sám, a o tvrzení obviněného si učiní vlastní závěr.

Předmětné přestupky zadokumentovali a dále oznámili strážníci Městské policie Brno. Na daném parkovišti byl umístěn kamerový systém, přičemž po zaznamenání každého protiprávního jednání obviněného se namísto dostavila hlídka Městské policie, která zaparkované vozidlo i nafotila. Z videozáznamů je také zjevné, že jednání obviněného nespadá pod žádný zákonem předpokládaný důvod pro najetí na značku V13 – obviněný na značce prostě běžně parkuje. Všemi těmito skutečnostmi se v odůvodnění rozhodnutí zabýval již správní orgán I. stupně. Sám obviněný byl v průběhu řízení zcela pasivní a kvěci se nijak nevyjádřil.

K hodnocení jednání obviněného se správní orgán I. stupně vyjadřuje dostatečně podrobně na str. 2-4 rozhodnutí, a to včetně závěru o naplnění formálních znaků přestupku obviněným. Jak již bylo řečeno, protiprávní jednání obviněného je ve všech osmi případech kompletně zachyceno na videozáznamu, a správním orgánem také řádně kvalifikováno.

Vzhledem k faktu, že jednání obviněného bylo zaznamenáno na kameru, umístěnou Městskou policií Brno, odvolací orgán považuje za vhodné zmínit, že dle ust. § 24b odst. 1 zákona o obecní policii, *obecní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu. Dle odstavce 2 téhož paragrafu, jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stále automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení*

takových systémů vhodným způsobem uveřejnit. V daném případě se obecní policie podílela na dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích (v souladu s ust. § 2 písm. d), f) a h) zákona o obecní policii), konkrétně se snažila zjistit totožnost řidiče vozidla, který opakovaně protiprávně parkuje na vodorovném dopravním značení na parkovišti v Brně, v blízkosti adresy třída Generála Píky 9.

Dle vyjádření provozovatele dvou vozidel, s nimiž je páchána protiprávní činnost, takovými řidiči prý často bývají osoby typu Clark Kent. Jelikož není praktické, aby se na místě zdržovala hlídka městské policie celý den, byla poblíž nainstalována kamera, která předmětné místo snímá. Shodou okolností se ukázalo, že řidičem těchto vozidel byl nejméně v osmi případech sám provozovatel. Jak není možné přehlédnout, **nejedná se o stálý automatizovaný technický systém**, ale o videozáznamy pořízené za účelem odhalení pachatele konkrétního přestupku. Informace o této činnosti samozřejmě obecní policie nemá povinnost zveřejňovat (jak již bylo řečeno, podmínky dle odst. § 24b odst. 2 zákona o obecní policii nejsou splněny). Taková činnost by dokonce byla kontraproduktivní, protože pachatel přestupku by se s nejvyšší pravděpodobností začal maskovat, pokud by věděl, že je místo sledováno.

I v této otázce je názor, vyslovený krajským soudem v rozsudku č. j. 34 A 20/2024-48 ze dne 28.03.2025, poměrně nepřesný. Zákon o obecní policii důsledně rozlišuje možnost pořizovat záznamy (implicitně i skryté) z veřejně přístupných míst a z míst, která veřejně přístupná nejsou – tehdy je možné pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy jen o průběhu zákroku nebo úkonu. V nyní projednávané věci strážníci ustanovili na veřejně přístupném parkovišti kamerový systém, jehož účelem bylo odhalení **dlouhodobé** a konstantní protiprávní činnosti páchané neznámou osobou – jak se ukázalo, obviněným. Podmínka dle ust. § 24b odst. 1 věty první zákona o obecní policii je tak bezesbýtku splněna.

Přiléhavý tím pádem ani nemůže být odkaz na trestněprávní úpravu, který využívá krajský soud, neboť obecní policie jednak ze své povahy nepostupuje jen se souhlasem státního zástupce, a také proto, že jednou z nejproblematictějších otázek, řešených v rozsudku NSS ze dne 27.01.2025 č. j. 7 As 17/2024-16, je že trestní řád nedostatečně rozlišuje místo pořizování skrytého záznamu. Zákon o obecní policii tuto otázku naopak řeší zcela jednoznačně.

Dále, **závěr krajského soudu, že kamera, instalovaná k odhalení konkrétní protiprávní činnosti, by měla být automaticky považována za „stálý technický prostředek“, pak není prakticky nijak odůvodněný.** Soud v zásadě jen používá definici automatizovaných technických prostředků, dovozených správní praxí k rychloměrům, měřicím všechna projíždějící vozidla bez nutnosti zásahu obsluhy. Ty ale slouží k obecnému (preventivnímu) dohledu nad dodržováním pravidel silničního provozu, nikoliv k odhalení pachatele konkrétního přestupku, jako tomu bylo v nyní projednávaném případě.

Obviněnému je tedy kladeno za vinu porušení povinnosti řídit se dopravní značkou, která vyznačuje plochu, do které je zakázáno vjíždět. Jelikož obviněný ve všech osmi případech na vodorovné dopravní značce zaparkoval, tuto povinnost jednoznačně porušil, a dopustil se tak přestupků, kladených mu za vinu.

Nakonec, odvolacímu orgánu není jasné, v čem konkrétně má spočívat obviněným tvrzená „šikana“. Rozhodnutím ze dne 07.10.2021 byl obviněný uznán vinným ze spáchání devíti přestupků, v období od 24.03.2021 do 03.06.2021. Jelikož jeden z těchto přestupků nebyl zcela prokázán, rozhodnutí bylo odvolacím orgánem zrušeno a vráceno k novému projednání. Dne 25.01.2022 byl obviněný uznán vinným ze spáchání přestupku dne 03.03.2021. Jak již bylo podrobně rozebráno, tyto přestupky měly být správně projednány ve společném řízení. To Magistrát města Brna, nejspíše vzhledem k obrovskému množství správních řízení, které s obviněným vede, neprovedl, nicméně to na zákonnost a správnost ani jednoho z rozhodnutí nemá vliv, protože v pozdějším rozhodnutí ze dne 24.05.2022 správní orgán I. stupně reflektoval již uloženou pokutu, tak, aby byla v souladu se zásadou absorpce, jak bylo již mnohokrát judikováno Nejvyšším správním soudem. Odvolacímu orgánu není známo, že by snad správní orgány přistupovaly k obviněnému nějak nestandardně.

Odvolací orgán považuje na základě provedených důkazů spáchání přestupků obviněným za spolehlivě prokázané. Odvolací orgán dále uvádí, že hodnocení provedených důkazů bylo provedeno objektivně a věcně správně a v tomto ohledu nemá odvolací orgán napadenému rozhodnutí co vytknout a s provedeným hodnocením důkazů se zcela ztotožňuje.

K zavinění přestupku odvolací orgán uvádí – ust. § 15 odst. 1 ZOP stanovuje, že k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Povinností účastníka provozu na pozemních komunikacích je v souladu s ust. § 4 písm. b) zákona o silničním provozu řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými tímto zákonem. Obviněný jako řidič a držitel řidičského oprávnění, k jehož udělení je nutné splňovat mimo jiné také odborné předpoklady, tj. znát příslušné právní předpisy, upravující provoz na pozemních komunikacích, minimálně měl a mohl vědět, že svým jednáním jedná v rozporu s právními předpisy.

Shora uvedené protiprávní jednání obviněného zcela jistě ohrožuje zájem chráněný právní úpravou provozu na pozemních komunikacích, kterou je jeho bezpečnost a zájem na dodržování pravidel silničního provozu všemi jeho účastníky. Tímto byl naplněn také materiální prvek přestupku. Nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by činily tento skutek mimořádným ve smyslu snížení jeho materiální stránky pod míru předpokládanou pro přestupek.

Materiální stránku přestupku hodnotí správní orgán I. stupně na str. 4 rozhodnutí, přičemž pro úplnost je vhodné zmínit, že definice přestupku zahrnuje znaky formální a znaky materiální. To znamená, že, aby bylo jednání možno právně posoudit jako přestupek, musí být současně naplněny všechny znaky. Jinými slovy, jednání, které sice vykazuje všechny formální znaky přestupku, aniž by však naplňovalo jeho materiální stránku, nemůže být kvalifikováno jako přestupek. Při výkladu pojmu škodlivost je třeba vycházet z judikatury Nejvyššího správního soudu, který ji definuje jako porušení nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem (například rozsudek ze dne 17. 2. 2005 č. j. 7As 18/2004-48).

Z judikatury dále vyplývá, že „obecně je při tom nutno vycházet z premisy, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň společenské nebezpečnosti zpravidla vyšší než nepatrný (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2012 č. j. 9As 34/2012-28), jsou správní orgány povinny i zkoumat, zda byla vedle stránky formální i stránka materiální nebo sama skutečnost, že určité jednání naplňuje formální znaky přestupku, automaticky neimplikuje naplnění znaků materiálních. Podle rozhodnutí NSS ze dne 9. 4. 2015 č. j. 7 As 63/2015-29 vyplývá, že společenská nebezpečnost jednání, tedy materiální stránka přestupku by nebyla naplněna, pokud by existovaly zvláštní okolnosti případu, jež by nebezpečnost předmětného jednání zásadním způsobem snižovaly. Okolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně vyskytující případy přestupků, mohou být zejména význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky okolnosti, za který byl přestupek spáchán, osoba pachatele či míra jeho zavinění. Správní orgány se materiální stránkou přestupku zabývaly zcela dostatečně. Blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j.: 1 As 170/2019-27 ze dne 24.03.2021, body 11 až 14.

Pokud jde o právní posouzení, lze uvést následující. Prvoinstanční orgán jednání obviněného měl za porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Jelikož podle tohoto ustanovení při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace, tak jednání obviněného spočívající v njetí osobním motorovým vozidlem na dopravní značku V13 bez přípustného důvodu, je porušením této povinnosti.

Podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se přestupku dopustí fyzická osoba tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona. Jestliže obviněný porušil povinnost vyplývající mu z ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, naplnil všechny znaky citované skutkové podstaty a zaviněné jednání je přestupkem podle zmíněného ustanovení. Tedy i tato právní kvalifikace použitá prvoinstančním orgánem je odpovídající.

Ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu stanoví správnímu orgánu povinnost za přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu uložit pokutu od 1 500 Kč do 2 500 Kč.

Správní orgán I. stupně při určení druhu správního trestu v souladu s ustanovením § 39 a § 40 ZOP přihlédl k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele. Správní orgán uložil obviněnému pokutu v nejvyšší možné výši správně určené zákonné sazby, navíc mimořádně zvýšené ve smyslu ust. § 41 odst. 2 ZOP. Zásadní přitěžující okolností je spáchání 8 přestupků obviněným. Významné polehčující okolnosti shledány nebyly.

Vzhledem k tomu, přestupky obviněného měly být projednány ve společném řízení s dalším přestupkem ze dne 03.03.2021 (vedeném pod sp. zn. ODSČ-70426/21-RO/PŘ), o kterém bylo rozhodnuto rozhodnutím Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností, ze dne 25.01.2022, čj. ODSČ-70426/21-15, při ukládání správních trestů bylo v souladu se zásadou absorpce reflektováno, že v řízení sp. zn. ODSČ-70426/21-RO/PŘ již byla obviněnému uložena pokuta ve výši 1 500 Kč spolu s povinností uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Jak již bylo zmíněno, dřívější rozhodnutí magistrátu bylo v důsledku novelizace zákona o silničním provozu zrušeno, nicméně správní orgán i tak ponechal uloženou pokutu na nižší částce, a bez uložení nákladů řízení.

Odvolací orgán z výše uvedených důvodů považuje správní trest uložený správním orgánem I. stupně za správný co do druhu správního trestu, ale nikoliv do jeho výše (jak bylo rozebráno shora). Odvolací orgán je názoru, že výše pokuty 2 250 Kč, kterou uložil správní orgán I. stupně dle ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, odpovídá stupni společenské nebezpečnosti přestupků, ze kterých byl obviněný uznán vinným.

Paušální částka nákladů řízení již byla uložena v řízení, vedeném pod sp. zn. ODSČ-70426/21-RO/PŘ.

S ohledem na výše uvedené tedy odvolací orgán v souladu s ust. § 90 odst. 5 správního řádu odvolání obviněného zamítl a rozhodnutí potvrdil.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí se nelze dále odvolat (§ 91 odst. 1 spr. řádu).

Mgr. Karel Frölich

vedoucí oddělení dopravně správních agend
odboru dopravy

Rozdělovník:

Magistrát města Brna, odbor přestupků v dopravě, Kounicova 67, 601 67 Brno, včetně spisů sp. zn.
71209/21-PŘ a 70426/21-PŘ

Zpracoval:

Mgr. Jiří Švestka
oprávněná úřední osoba

Počet listů rozhodnutí: 6
Počet příloh/listů příloh: 0/0